

Habil RZANUR

SURİYAYA MƏKTUB!

Salam, igid.

Bağışla ki, mən də sənə atəşli salam
yollaya bilmirəm.

Bizdə də atəşkəsd.

Bilirəm ki, bacın ayağın, kuklası qolun itirib.

Amma bizdə də körpələr olub ki,

analıq yolunu itirib,

ana bətnindən parçalanıb çölə atılıb.

Heç atomun parçalanması belə dəhşətli olmamışdı.

Bizdə körpələr olub ki, ürəyi, ciyəri satılıb.

Heç atom bombası da Xirosimaya belə
həvəslə atılmamışdı.

Bu dünya nələr görməyib?!

Konstantinopolun fəthi qədər möhtəşəm,

Erməni soyqırımı qədər yalan,

Xocalı soyqırımı qədər dəhşətli,

Zorlanmasın deyə, qızını öldürən atanın sevinci
qədər acıları görüb bu dünya.

İncimə, sənə yük olmaq istəmirəm,

Ürəyinə xal salmaq istəmirəm,

Amma bizim "xalımız" da var.

Bu gün də təqvimdə

Qorbaçovun xalının bir parçası

"20 Yanvar"ın üstünü örtüb,

necə ki Kremlin qırmızı divarları

Xocalıdakı qarın üstünü örtmüşdü.

Nə bilmək olar,

Bəlkə də, məhz o gün yağdığına görə

qarın üzünü qızarmışdı.

1992-ci ilin 26 fevralı –

Dəhşətlərin Xocalısı...

Qız doğduğuna görə peşman,

Oğul doğduğuna görə

Tanrıyla düşman edilən anaların yurdu.

Bax həmin o gündən bizim üçün

dünyanın ən dəhşətli rəqəmi

"666" yox, "366" oldu.

Hərdən mən də
Tanrıyla danışa bildiyimə inanıram.
Bacının ayağını soruşdum,
Arakanda doğranan körpə cəsədlərinin
arasında olacağını dedi,
Bəlkə də, gecikdik,
Xocalıdakı ermənilər kimi
hansısa budda, sadəcə, bişirdi və yedi.
Axı onlar uşaq ətinin dadını yaxşı bilirlər.
Sən ümidini üzmə, tələsmə...
Qarabağda da bizim körpələri də şilləylə yox,
gülləylə vurublar.
Bəlkə də, sizdəki güllələr ədəbli olmağı
ordən öyrənib.
Axı orda da bütün mərmilər bədənlərə tələsib,
Oradakı küləklər də qorxudan əsib.
Bəlkə, bir gülləni bir körpədən yan ötürə
biləcəyinə inanır bizim küləklər.
Hə, bir də özümə o qədər sual vermişəm ki,
Görəsən, sizə atılan mərmilərdən
neçə Eyfel qülləsi tikmək olardı?
Görəsən, o ölən müsəlmanların
kəfənindən neçə Ağ ev bükmək olardı?
Sən heç bilirsən, ən dahi alimlər
siyasətçilər olublar?
Onlar qanla nefti qarışdırıb qızıl alıblar.
Nəysə, igid...
Sən Tanrıyla danışa bildiyimə inanırsan.
Verilən heç bir vədə inanma.
Özünə inan!
Aşılan hədlər
Keçilən sədlər
Büsbütün vədlər
YALAN...
Elə dünyanın ən yalan vədləri də,
ən yalan rəqəmləri də bizə düşdü.
BMT, 822 nömrəli qətnamə –
Bütün vədlərin yalan olduğunun yazılı sübutu.
Bunlar haradan başlanıb, bunu da unutma.
Bor, Eynşteyn, Nüvə bombası,
Bəşəriyyətin süqutu...

Cavab gözləmirəm!
Ümid istəyirəm...

Harda bir ac varsa, onun payından
mən də yemişəm.
Deyin ki, bağışlasın...
Harda intiahar edən varsa, onu
mən təhrik etmişəm,
üzrlü sayın...
Harda yıxılan varsa, mən itələdim!
Harda güllə doğulubsa, tətiklə sevişən
mənim barmağım idi,
Onda günah yoxdu...
Harda zibil qutusuna atılan körpə varsa,
atası mənəm,
Anası şəhvətimə qurban getdi.
Harda xəyanət edən kişi varsa,
onu mən başdan çıxardım,
Arvadına göz dikmişdim...
Bağışlayın, mən hər yerdəydim, hər yerdə.
Kaş ot olardım, kaş daş olardım.
Ya it olardım, ya quş olardım.
İnsan olmazdım.
İnsan olmaq nə pis imiş, İlahi...

Çölünə baxırsan, adam kimidi,
Bunun adamlığı içindən ölür.
Çoxları o qədər pintiləşib ki,
Zibil qabları da acından ölür!

Ax... niyə qurumur sənin nəfəsin?!
Aldığın bu nəfəs özündən ağır.
Evində külqabı doyduran kəsin
Anası küçədən zir-zibil yığır!

Bunları görəndə ürəyim donur.
Bəs necə doğranıb tikələnməsin?!
Adam var, tüpürçək olanda udur,
Deyir ki, torpağım ləkələnməsin.

Kirlətmə torpağı, torpaqdan küsmə,
Ay adam balası, bir başa düş də...
Sən yerə zir-zibil tökürsən deyə,
Bir ana bir saat yubanır işdə.

Görüm ləkə düşsün sənin üstünə,
Bu torpaq çəkəni çəkəsən, adam!
Kirlət bu torpağı, kirlət bu yurdu,
Sən özün torpağa ləkəsən, adam!

ÇOX DARIXMIŞAM...

* * *

Nə sənə zəng çatdı,
Nə də Allaha duam.
Nə sən Allah deyilsən,
Nə də Allah sən deyil.
Bir aman vermədin ki,
Günahlarımı yuyam.
Mən səndən nigaranam,
O, məndən küsən deyil.
İndi kimi sevim ki,
Günahım tez yuyulsun.
Sənə bir sirr açıram,
Bax aramızda qalsın:
Səndən sonra öyrəşdim
Elə onu sevməyə.
O da məndən beşbetər tənhalıqla əlləşir.
Bir az bacarıqsızam,
O, işində ustadır:
Anlayır bu işləri, ustalıqla əlləşir.
Şair kimi yazmıram
Bu məktubu inan ki;
Darıxan şair olmaz.
Mənim şairliyim də
Səninlə getdi sanki.
Gül kimi məhhəbbəti
şeyrin ümidinə buraxan şair olmaz.
Beş-on cümlə yazmışam,
Hamısı da yalandı.
Bircə müqəddəsliyin
Yalan deyil, bilirsən.
Əsl şairlər kimi siqar-siqar bitirəm.
Ciyərimi yandıran
O müqəddəs tərsliyin
yalan deyil, bilirsən.
Yazmadım ha, oxuyub
Cavab yazasan deyə...
Yazmadım ha, ölürəm,
Can verirəm, xəstəyəm.
Yazdım xəbərin olsun,
ölməyi bacarmadım,
Hələ ayaq üstəyəm.
Günümə bax bir mənim,
Guya məktub yazmışam,
Salamı yaddan çıxıb.
Neyləyək, karıxmışam
Salamsız məktub olar?!
Salam.
Çox darıxmışam...

Neynək ömür ömürdü,
Ölənle ölmək olmur.
Dünya həmin dünyadı, sonunu bilmək olmur.
Utanıram, sevgili...
Bahardan, güllərdən, arılardan.
Utanıram, sevgili...
Gül satmağı bilməyən gülsatan qarılardan.
Utanıram ac yatan qızıcığazın ahından
Allahın sabahından
Utanıram, sevgili...

Anamın saçlarımdan,
bacımın gözlərindən,
atamın dizlərindən,
Aman!!!
Çox utanıram!
Yazdığım sözlərimdən yaman çox utanıram.
Utanıram dil açıb danışmağı bilməyən
o fəğırın dilindən –
Qarabağ əlilindən
Utanıram, sevgili...
Gecə-gündüz boşuna qara göz yaşı tökən
o neft buruqlarından,
Küçə boyu səpilən çörək qırıqlarından
Utanıram, sevgili...

Min günahsız içində bir günaha batmağa,
Lap eləcə bu axşam bir azca tox yatmağa
Utanıram, sevgili...
Doğulacaq körpəmin doğan suallarından –
Məni sətirbəsətir,
Məni hərfbəhərf boğan suallarından
Utanıram, sevgili...
Utanıram, sevgili...
... çox utancaq olmuşam!
Səninçün müştərisiz,
gül satmağı bilməyən
gülsatan qarılardan
min dəstə gül almışam...